

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

«Υπομονή και Μαρτυρία»

Τα λόγια του Κυρίου μας στο Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο (κεφάλαιο 24, στίχοι 2-14), καθώς ατενίζει την Ιερουσαλήμ, αντηχούν με μια συγκλονιστική επικαιρότητα που διαπερνά τους αιώνες. Ο Ιησούς προφητεύει την πτώση του Ναού και περιγράφει έναν κόσμο που κλονίζεται από πολέμους, λιμούς, σεισμούς και πνευματική σύγχυση. Μας εισάγει, όμως, όχι στον τρόμο της καταστροφής, αλλά στο βαθύ μυστήριο της χριστιανικής ιστορίας. Το κείμενο αυτό μας προσφέρει δύο συμπληρωματικά κλειδιά για να ξεκλειδώσουμε τους δύσκολους καιρούς και να βρούμε ελπίδα μέσα στο σκοτάδι.

Το πρώτο κλειδί μάς καλεί να κοιτάξουμε πέρα από την ιστορική καταστροφή του λίθινου Ναού. Η πτώση της παλαιάς λατρείας σηματοδοτεί την ανάδυση ενός νέου, παγκόσμιου Ναού: του Αναστημένου Σώματος του Χριστού. Οι πόλεμοι, οι φήμες πολέμων και οι φυσικές καταστροφές δεν είναι το οριστικό τέλος, αλλά η «απαρχή των πόνων της γέννας» (Κατά Ματθαίον 24,8) – οι πόνοι της γέννας ενός νέου κόσμου. Το τέλος δεν θα έρθει πριν «κηρυχθεί αυτό το Ευαγγέλιο της Βασιλείας σε όλη την οικουμένη, για να είναι μαρτυρία σε όλα τα έθνη» (Κατά Ματθαίον 24,14). Ο χρόνος που μας δίνεται, ο χρόνος της Εκκλησίας, δεν είναι ένας χρόνος παθητικής αναμονής, αλλά ένας χρόνος έντονης μαρτυρίας. Είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να γνωρίσουν όλα τα έθνη την αλήθεια του Θεού, μετατρέποντας τον φόβο της καταστροφής σε ευθύνη για τη διάδοση της αγάπης.

Το δεύτερο κλειδί μας στρέφει προς τα μέσα, στην κατάσταση της ίδιας μας της καρδιάς, μπροστά στη συγκλονιστική προειδοποίηση: «επειδή θα πληθύνει η ανομία, θα κρυώσει η αγάπη των πολλών» (Κατά Ματθαίον 24,12). Εδώ εντοπίζεται ο μεγαλύτερος κίνδυνος της ανθρώπινης ιστορίας: η πνευματική ψύχρανση, η κόπωση, η απάθεια και ο κυνισμός που γεννιούνται όταν γύρω μας κυριαρχεί το κακό και η αδικία. Όταν η ανομία περισσεύει στην κοινωνία, η καρδιά του ανθρώπου τείνει να κλείνεται στον

εαυτό της, να απογοητεύεται και τελικά να παγώνει, χάνοντας την ικανότητα να προσφέρει.

Πώς απαντάμε, λοιπόν, σε αυτή την εσωτερική και εξωτερική απειλή; Ο δρόμος που μας υποδεικνύεται είναι αυτός της υπομονής, που στην αυθεντική της βιβλική έννοια σημαίνει «μένω κάτω από το βάρος με πίστη», δεν δραπετεύω, δεν λυγίζω. «Εκείνος όμως που θα υπομείνει μέχρι το τέλος, αυτός θα σωθεί» (Κατά Ματθαίον 24,13). Η υπομονή δεν είναι παθητική αδράνεια, αλλά η ύψιστη μορφή πνευματικής αντίστασης. Είναι η καθημερινή απόφαση να κρατήσουμε τη φλόγα της αγάπης αναμμένη, ακόμη και όταν το περιβάλλον γύρω μας είναι παγωμένο.

Συνδέοντας αυτές τις δύο διαστάσεις, κατανοούμε το πλήρες νόημα του λόγου του Χριστού. Από τη μία πλευρά, αποκτούμε έναν ευρύ ιστορικό ορίζοντα: Ο κόσμος δεν οδηγείται στο χάος, αλλά βρίσκεται σταθερά στα χέρια του Θεού, και οι πιστοί έχουν μια παγκόσμια αποστολή να εκπληρώσουν. Από την άλλη πλευρά, υιοθετούμε την αναγκαία εσωτερική στάση: τη διαφύλαξη της αγάπης μας από το πάγωμα της ανομίας μέσω της καθημερινής εγρήγορσης.

Τα σημεία των καιρών δεν πρέπει να μας τρομάζουν, αλλά να μας αφυπνίζουν. Καλούμαστε να γίνουμε φορείς της ελπίδας στον κόσμο και φύλακες της ζεστασιάς στις σχέσεις μας. Ας μην επιτρέψουμε στην ανομία του κόσμου να παγώσει τις καρδιές μας. Ας υπομείνουμε με πίστη, εργαζόμενοι για τη Βασιλεία Του, γνωρίζοντας ότι Εκείνος είναι μαζί μας μέχρι τη συντέλεια των αιώνων. Αμήν.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Φ. Ν. Θ.

Αρχιμανδρίτης Ευάγγελος Υφαντίδης